

ПАТРЕШКИ ЖЕНИ

Неят жените на моето село
в своя свят нежен на селските дворове
от ръцете отрудени, светнали.

А слънцето всеки ден им гостува,
с техните песни се смее, тъгува.

Неят жените на моето село
да го събудят от сън на забрава.

Малко останали,
пазят в гърдите си наследената
обич към род и родина
от бащи и деди, от майки и баби добри.

И духът им е с тях, както преди.

Ето песен звучи и вълнува се всеки.

И тъгата си тръгва полека
по патрешка пътека,
по която от нозете на патрешки жени
още има следи..

А Елия през село се вие,
сред шубраци се крие
и името и в песен зазвучава –
песента се лее, окрилява –
с нея все се побеждава.

Публиката в миг разбира,
че сърцето в песен се побира.

5 юни 2013 година

Н. ЧОЛАКОВА